

Следващите няколко срещи аз чаках вече с едно болезнено и трескаво състояние на душата. Продължително и с особено внимание аз измивах зъбите си с одол и се парфюмирах. Нима на хора със спокойни души това не би се видело смешно? . . . И все пак тия смешни привички за мен като да беха свещен обред. С притаено дишане и мъка, познати само на влюбения, аз очаквах тия срещи като една насъща необходимост. Тая необходимост като да растеше при всяка нова среща и като да се обръщаше в нещо болезнено у мен. И когато портата скръщнеше, сърдцето ми почваше да бие до пукване . . . Интересно е и до сега за мене как свободно влизаше това момиче в моя дом. Може би, защото никои не би могъл да се усъмни за какво именно тя иде у дома. А може би, и защото нейната душа беше спокойна и всичко това повече я забавляваше. А понекога аз тѣй малодушно треперех при мисълта, че може това да стане достояние некому. Дали това беше любовен егоизъм, или страх за положението? Аз и до сега считам за верно едното и другото.

И захващаха ония мили и сладки моменти, които редко се повтарят в живота Аз пак искам да се попитам: беше ли това за нея само една забава? И до сега то си остава за мене само една въпросителна Тя със същата преданост продължаваше да посреща моите ласкания и дори свикна с тях. Понекога тя тѣй се вливаше в моите обятия и тѣй охотно приемаше моите целувки. Дори няколко пъти тя ме помилва със своята мека и малка ръчица Само тия моменти аз прекарвах по-леко и като да забравях за ония зли терзания. Но тия срещи траяха толкова малко, сякаш това беше само един миг щастие за мене. Минаваше може би четвърт от часа и тя почваше да се безпокой. „Всеки ден закжсневам, какво ли ще помислят в банката“ шепнеше тя и почваше да си налага шапката. Моето сърдце тѣй страдаше от тая раздела . . . И дълго, след нейното заминаване аз оставах на местото си като вдървен и замаян. И като да живеех още под обаянието на нейния кржшен смех и на целувките. А след това настъпваше в душата ми такава тѣпа болка . . .

Но при последните две срещи аз забелезах у нея едно особено ясно изразено желание да ме дразни. Тя разбра, че аз ревнувам и с нескривано удоволствие ми съобщаваше тайни — кой ѝ предлагал любовта си и как тя му отказала. Това нейно поведение хвърли в душата ми първата струя на разочарование. Има хора, които спокойно и изведнаж биха скжсали с такава любов. И, ако искаме да говорим правото, такива мъже се радват на по-големо внимание пред жените. Но нали аз несъм от тая пасмина хора? . . . Аз съм